

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

**VIVANT
ZDRAVKAŘI!**

Prosinec 2022

STŘÍPKY Z KONCE ROKU 2021/22

ZÁŽITKY Z TURISTICKÉHO KURZU

V pondělí 6. června jsme vyrazili s mojí třídou na cyklo-turistický kurz. Cesta tam byla velmi vyčerpávající, myslela jsem, že je to moje poslední chvílka, když jsme vyjížděli na kolech ten největší

lezení na skálu, bylo to hodně vysoko. I když se docela bojím výšek, tak jsem se překonala a vylezla až úplně nahoru. Ze začátku jsem sice vůbec nevěděla, kam mám dát ruce a nohy, ale pak, když jsem našla

kopec. Jeli jsme od devíti ráno do půl páté odpoledne.

Hned po příjezdu do rekreačního střediska U Brodu nám oznámili, že budeme na

způsob jak na to, byl to super pocit. Všichni dole vypadali strašně malíci.

V ten stejný den jsme šli na vodu, nikdy předtím jsem na

pokoji, protože v chatce nefungoval bojler. K večeru nás ale přestěhovali na chatku, byla hezká, útulná. Každý večer jsme s mými spolužačkami měly dobrodružství, protože jsme musely zabíjet komáry a pavouky.

Nejvíce se mi líbilo

tom nebyla, a tak jsem vůbec nevěděla, jak se zatačí. Naštěstí jsme se se spolužačkami nevykoupaly, voda byla totiž ledová.

V polovině týdne nám paní učitelky s panem učitelem udělali táborák, zpívali jsme až do noci. Večerky byly přísně hlídané. Cesta zpátky byla sice

z kopce, ale asi v polovině mě začalo hodně bolet koleno, tak jsem se svezla autem.

Turisták byl super, kdybychom mohli, zůstala bych tam ještě. Myslím, že si to všichni užili stejně jako já.

Lucie Kohutová, 3. B

V úterý 7. 6. 2022 jsme s naší třídou jeli na kole do Kružberku na skály. Přijeli jsme zároveň s áčkem, tak jsme

se museli rozdělit, která třída půjde na skály a která na vodu. Učitelky si vybraly, že naše třída půjde jako první na vodu a poté se prohodíme, a my odpoledne půjdeme na skály. Od doby, kdy jsme přijeli na kole před skály, jsem věděla, že nevylezu až nahoru. Měla jsem

strach z výšek a bála jsem se, že ze skály spadnu, i když jsem byla jištěna. Na začátku jsem si vybrala nejtěžší úsek, protože žádný jiný úsek nebyl volný. Instruktor mě zajistil a lezla jsem.

Začátek byl lehčí, než jsem očekávala, ale poté to bylo těžší a těžší. Dolezla jsem do poloviny, podívala se dolů a řekla, že už nelezu dále, a začala jsem řvát. Slezla jsem dolů a byla jsem ráda, že jsem už konečně dole. Ke konci, když už jsme se od skal měli balit, tak jsem to se Sárkou zkusila znovu, ale teď jsem si vybrala tu nejlépejší trasu. Oproti té nejtěžší trase byl začátek trochu složitý. Už jsem byla skoro nahoře, ale v tu chvíli jsem se zasekla a prohlásila, že už dále nelezu. Byla to strašná výška! Nakonec jsem si ale řekla, že už ten kousek musím dolézt. A dolezla jsem to!

Nahoře jsem se podívala na okolní krajinu a poté jsem slezla dolů. Překonala jsem strach z výšek a mám z toho obrovskou radost. ©

Věra Zlá, 3. B

POZNÁVÁME KRÁSU VÝCHODNÍCH ČECH

Poslední červnový týden naši žáci vyjeli na poznávací exkurzi do východních Čech. Podívejte se, co o tom psali na stránkách školy a co nafotili.

Den první

Žáci druhého a třetího ročníku na sklonku školního roku vyjeli na vlastivědnou exkurzi do východních Čech. Bezpečně jsme dojeli

do Smetanovy Litomyšle a navštívili jeho rodný dům. Poté jsme si prohlédli zámek

v Novém Městě nad Metují. A pak jsme se vydali pěšky podél Metuje do Pekla a nakonec vystoupali na Jiráskovu chatu, která nám poskytuje noční přístřeší.

Počasí nám přeje, nálada je výborná a vše nasvědčuje tomu, že to bude nezapomenutelná akce.

Zasíláme krásné pozdravy!

Den druhý

Dnes putujeme po stopách Boženy Němcové a bratrů Čapků – Karla a Josefa.

EXKURZE DO FRÝDECKÉHO HOSPICU

Na konci května jsem se společně se svou skupinou v ošetřovatelství zúčastnila edukační návštěvy hospicu ve Frýdku-Místku. Exkurzi nám zajistila paní učitelka Kuřecová a doprovázejícím učitelem byla Lenka Wyková. Náš pobyt v onom zařízení byl asi na 3 hodiny s tím, že jsme si prošli celé zařízení, včetně zahrad a přílehlých prostor. Sestry a ošetřovatelky byly moc milé, vstřícné a ochotné odpovědět na naše dotazy a vysvětlit nám, jak celé zařízení funguje.

Hospic je zařízení pro lidi, kteří už mají většinu života za sebou a čeká je odchod na druhý břeh. Aby na tuto cestu nebyli sami, je zde speciálně proškolený personál, který je s pacienty až do konce a snaží se plnit všechna jejich přání. Pokoje jsou spíše jednolůžkové, ale najdou se i dvoulůžkové. Rodina má možnost neustálých návštěv i přespaní, chtějí-li s blízkými trávit co nejvíce času, ale z různých důvodů je nemohou mít doma, a proto je umístili sem. Na vyplnění času nabízí hospic volnočasové aktivity jako hraní deskových her v herně nebo procházky venku. Je ale na pacientech, jak si zvolí, že budou trávit svůj čas.

Příjemné a lidské vystupování sester změnilo i můj pohled na tyto typy zařízení. Ve společnosti přetrvává mylná domněnka, že se jedná o místo, kam se člověk odloží, když už je v posledním tažení, to ale není vůbec pravda. Samy sestry říkaly, že si myslí, že si tato problematika zaslouží větší osvětu. O opravdovém fungování hospiců by se mělo více mluvit. Přeci jen, každý z nás

se tam může někdy z nějakých důvodů ocitnout.

Závěrem bych chtěla zmínit ještě věc, která se mi moc zalíbila, a to je tzv. Kniha živých. Jedná se o velkou, kůží potaženou knihu na stojanu u vchodu. Kniha má 365 stran, každá symbolizuje jeden den v roce. Na stránkách jsou data bez let a pod ně jsou vpisována jména lidí, kteří nás v ten den opustili. Ke každému jménu je také připsán rok. Kniha je volně k nahlédnutí a už to, že si nějaké jméno přečteme, působí jako vzdání pocty zesnulému a uctění jeho památky, byť

Anna Štětínová, 2. C

jsme jej neznali. Název „Kniha živých“ také odkazuje na to, že lidé nikdy úplně neodejdou, dokud je tady někdo, kdo na ně bude vzpomínat, a tak budou dále žít v našich vzpomínkách.

Lucie Bjolková, 3. B

ZÁŽITKY DRUHÁKŮ Z PRVNÍHO ROKU PRAXE

Velká vitiza

Jako každý čtvrtek se naše skupinka na praxe před sedmou hodinou ranní setkala v šatně v nemocnici. Oblékli jsme se do nemocničního oděvu, připuli si vizitky na haleny, a jakmile odbila sedmá hodina, vydali jsme se na oddělení. Normálně máme praxe od sed-

práci, takže na sezení, odpočívání a sdílení dojmů se spolužáky během praxí není čas, a proto už na sobě po dvou a půl hodinách vidíme, jak jsme vyčerpaní. Jenže teďka přišel zvrát.

Na normální vizity jsme nijak zvyklí nebyli, protože se většinou konaly, když my po praxích už seděli zpátky ve školních lavicích a učili se. No ale teď přišla ta změna. Mezi sestřičkami se kolem 9:30 začalo šuškat, že se bude konat velká vizita. Co to je? Co to obnáší a co máme dělat my? Tyhle otázky jsme si kladli. Hned, jak se to rozneslo, nastal chaos. Sestry se daly do pohybu a my museli také. Uklidte stolky, odkryjte postižené části těla, honem, honem, tohle jsme pořád dokola slyšeli od sester zmateně běhajících sem a tam. A pak to přišlo – primář oddělení zavelel: velká vizita. Všichni doktoři oddělení a vrchní a staniční sestra pokoj po pokoji navštěvovali pacienty a vyšetřovali je. My u toho taky byli. Zajímalo nás to. Paní učitelka nás dokonce poučila o tom, že vždy do pokoje vchází a z pokoje vychází jako první primář, pak ostatní doktoři, sestry a nakonec až my. Všechen ten zmatek, co nejprve nastal a pak s objevením primáře ustal, nás donutil k tomu nehlídat čas. Náhle vidíme na hodinách 10:30 a my už konečně zmožení a unavení jdeme zpátky do šatny a do školy.

Laura Heryánová, 3. B

V ošetřovatelství jsme začali probírat téma stomie. Na dalších praxích, které následovaly, jsme měli možnost se podívat na stomického pacienta. Pacient ležel na chirurgickém oddělení. Do poslední chvíle jsme ale nevěděli, zda se můžeme na pacienta podívat, protože pacient ze začátku nesouhlasil,

abychom se šli dívat, jak se mu bude měnit stomie.

Při příchodu na oddělení nám nejprve stomická sestřička ukázala sklad s věcmi, které se využívají při výměně stomie. Ukazovala nám a vysvětlovala, jak co používat a kdy. Poté jsme šli už za pacientem, který s naší návštěvou už souhlasil. Sestřička si vzala všechny potřebné věci a každý postup nám vysvětlovala a také ukazovala. Říkala, jak správně pečovat o stomii a jaké by mohly být problémy. Učila to i pacienta, který měl stomii teprve čtvrtý

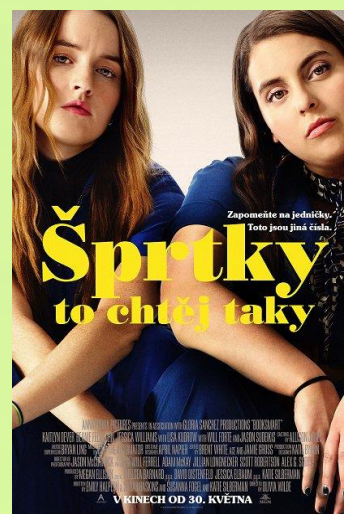
Zážitků z praxe je hned několik. Od odkrývajících se pacientů přes zlobení se sestřiček až po uražené pacienty, kteří se urazili, že jim nerozumím. Tento mi však utkvěl v hlavě nejvíce.

Odehrálo se to na oddělení neurologie. Vše na začátku vypadalo obyčejně. Prováděli jsme hygieny, měřili fyziologické funkce atd. Zkrátka to, co během každé praxe. V druhé polovině praxe po přestávce, nám paní učitelka oznámila, že nám paní učitelka oznámila, že nám zařídila, abychom se mohli podívat na lumbální punkci.

V tu chvíli se jedné naší spolužačce udělalo špatně. Nevíme, jestli to bylo z důvodu, že nezvládla, co viděla, nebo tím, že nás bylo 15 v nevětraném malém pokoji. Ale nezáháleli jsme a znalé první pomoci jsme jí změřily tlak, daly napít a zvedly jí nohy nahoru. Po chvíli se to zlepšilo a všichni jsme si oddechli.

Je to můj nejsilnější zážitek z praxe, ale myslím, že je to hlavně kvůli tomu, že nám tam spolužačka skoro omdlela.

Veronika Sikorová, 3. B

Booksmart), se jedná zejména o problémy dvou šprtek, které po celou dobu svého studia na střední škole neměly čas na nic jiného než na učení. Jemu věnovaly všechn svůj volný čas proto, aby měly jistotu, že se dostanou na kvalitní vysokou školu.

Zlomový okamžik však přichází, když obě zjistí, že i jejich spolužáci, kteří do učení se nedali ani zdaleka tolik úsilí jako ony, se dostali na stejně dobré školy. Ale na to, aby dohnaly všechno to, o co se ochudily, už bylo pozdě, jelikož do konce školního roku již zbývá jen pár dní. Jedna z dívek však dostane nápad, že by mohly o víkendu dojet na párty k jejich spolužákovi a alespoň tak si vynahradiť, co nestihly.

V průběhu filmu se pak dozvídáme o jejich minulosti, více o jejich přátelství, příběhy vedlejších postav, o milostných životech hlavních hrdinek a o tom, jak dopadne konflikt, který mezi nimi vznikne.

Na stránkách ČSFD má film hodnocení 59 %, což není nejhorší. Film je určen spíše mládeži a především těm, co se rádi smějí. Herečky Beanie Feldstein a Kaitlyn Dever vás zajistí ve svých hlavních rolích pobaví.

Klaudie Bělicová, 3. B

Karolína Poláčková, 3. C

den, takže s tím úplně ještě neuměl. Poté to musela naučit i jeho manželku, aby věděla, jak o něho pečovat, až se vrátí domů.

Myslím, že nám to velmi pomohlo pak při učení tohoto tématu. Když jsme viděli přesný postup a péči o stomii, lépe jsme si to pak zapamatovali. Vždy je to lepší vidět než se to učit jen z knížek. Takže jsem byla za tuto příležitost velice vděčná.

Vendula Rybková, 3. B

Měla jsem z toho smíšené pocity. Mám být nadšená, nebo se mám bát? Věděla jsem, že tento výkon bude provádět zkušená lékařka se sestrou, ale byla jsem z toho nervózní. Jako bych byla tím pacientem.

Neměla jsem moc času nad tím přemýšlet, protože nás už paní učitelka hnala do pokoje za pacientem. Pán nevypadal moc nadšeně, že ho během výkonu bude pozorovat banda dětí. Výkon, který paní doktorka předvedla, byl úžasný. Obdivovala jsem její klid, když se vyskytly problémy.

„ŠPRTKY TO CHTĚJ TAKY“

Recenze filmu

Komedie natočené roku 2019 v USA a režírovaná Olivíí Wildeovou bezpochyby zaujala především mladší publikum, jelikož se film odehrává na střední škole a řeší se v něm problémy dnešní mládeže. V tomto filmu, který nese název *Šprtky to chtěj taky* (v originálním znění

Z POEZIE LUCIE BJOLKOVÉ Z 3. B

Čas a vzpomínky

Znám staré nádraží,
na něm starý vlak.
Kdysi býval nový,
dnes však je vrak.

Znám staré domy
a staré tváře.
Staré lži a staré lháře.

Znám staré duše
ve starém obydlí,
každý jednou zestárne
věkem, co v nás sídlí.

Čas tiše plyne,
společně s námi.
My odcházíme,
on však je stálý.

Odplová tiše
jako vlny moře.
A než se naděješ,
nové století se píše.

Kukačka zakuká,
odbije dvanáctou.
Já běžím na luka,
za mámou, za tátou...

Kde jsou ta léta krásného dětství?
Kde jsou ty doby bezstarostných věcí?
Čas si je vzal, už jsou pryč.
Avšak vzpomínky mám a to vám chci říct.

Čas plyne, vzpomínky máš,
představivost, snění...
Pak vzpomínek si važ,
než upadnou v zapomnění...

Děvčátko a anděl

Se svými stíny děvčátko si hraje,
v hořkosti slunce její tvář taje.
Šeptá si potichu, nesmí být slyšena,
píseň ze zpěvníku – jediná štěstěna.

Všichni padlí andělé vedle ní leží,
ona jim šeptá stránky, jež oni stráží.
Poslední poklad, ten nesmí ji vzít
a v duši rozklad, jež znamená "být".

Někdo těm andělům rozlámal křídla,
a ona jediná, začla je vidat.
Malá a nevinná spatřila moc,
teď jediné děsí ji život, den a noc.

Claudia Broche, 1. C

Kdo to kdy viděl, anděly na zemi,
jsou jich tu stovky a všichni jsou raněni.
Jak pomoci jim, sama nevím,
a tak tu mezi nimi jen sedím.

Anna Štětínová, 1. C

Samotní, zranění, staří jak já.
Bezmocní, bezcenní, tak je každý vidá.
Jen já v nich našla přátele,
a tak jim zpívám nebeské ortele.

Snad znovu vzlétnou
na oblohu modravou.
A na mě z výšin
třeba i dohlédnou.

Pocity

Každý máme pocity a potřeby je sdělit,
jen jim musíme tu správnou cestu udělit.
Někdo píše knížky, písně.
Já tu skládám o životě básně.

Ty, které z mého života vycházejí.
Ty, které se mi dříve staly.
Ony možná dlouho mě provázejí
anebo teprve včera se udály.

Deprese a smutek, naštvání a stres.
Někdy je den, že nevylezl by pes.
Jindy mě provází radost a štěstí,
nálada, že není ani stopy po bolesti.

Nikdy předem nevíme, jaké to dnes bude,
jaké pocity budou mít převahu.
A tak si vždycky musíme,
prokázat značnou odvahu.

Odvahu jít dál,
směrem do neznáma.
Umění být odhodlán,
i když to může být rána.

Nejisté vyhlídky, rostoucí inflace,
tohle není ani trochu legrace.
Cítím smutek, cítím strach,
co já s tím teď nadělám.

*Musím to přebít, myslet víc šťastně,
na zemi korona, je mi to jasné.
Nedá se to, býti happy,
vypadá to jen jako umění malých dětí.*

*Děti, co nevidí trampoty dní,
mají čisté a nevinné oči.
Zlo a neřesti, co se kolem nás točí.
A ony vidí jen dobro a krásu v nich.*

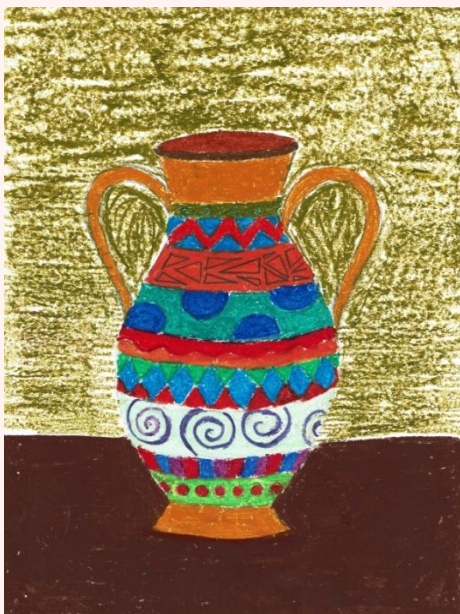
*Musím být pozitivní, ale jen
v myšlenkách.
Však na zemi je tolik krásných věcí,
tak i já je musím vidět přeci,
nejsou tak skryté, jak se může na první
pohled zdát...*

*Fauna a flóra, na ně by se ódy pět daly.
Krása lidského poznání a vědy,
to jsem si teď uvědomil tedy
že svět není černobílý, ale velmi
rozmanitý.*

*Vše má své světlé i stinné stránky,
lidé nejsou dobří ani špatní.
Jsou to osudy, kdo tvoří naše pocitové
schránky
a díky nim nevidíme, jak je svět majestátní.*

*Zaslepeni špatnými událostmi,
ději, co nás poznamenaly.
Jsme nyní bez schopnosti
vidět vše bez nezkraslené podobnosti.*

*Takhle jsme dopadli,
slepí a bezbranní,
bez možnosti návratu
k výchozímu rozhraní.*

Eva Kubačáková, 1. C

Anna Štětínová, 1. C

*Dost už tu povídám,
mé pocity se stále mění.
A já jen čekám,
než společně s nimi, upadnu v zapomnění.*

Zkoušení

*Učitel zkouší, co se to děje?
Má tvář upadá do beznaděje.
Otázky záluďné, pohled přímý
a já si říkám, zda mám být upřímný.*

*Nic jsem se neučil,
v hlavě mám prázdno.
A mám pocit,
jako v mozku by mi zhaslo.*

*Učitel kouká,
čeká, co odpovím,
a já jen bezradně
odpověď' lovím.*

*Brali jsme to vůbec?
Co to říká?
Mám pocit,
že tato látka se mě netýká.*

*Jména, co slyším prvně,
letopočty neznámé.
Co to vůbec chce?
Ani kousek mě to nechápe.*

*Z pekla mě propouští,
mé čelo zkrápí pot.
No to je za 5!
a příště sem ani nechod'.*

*Skličeně sedám si do lavice zpátky
a jen tu smutně píšu své řádky.*

Claudia Broche, 1. C

NOVINKY Z TOHOTO ŠKOLNÍHO ROKU

POZNÁVACÍ ZÁJEZD ANEB JAK JSME OBJEVILI ANGLII

Dne 1. září jsem se ve večerních hodinách vydala na dlouhou cestu do Anglie. Jelo se dálkovým autobusem, takže

čekání dostali a mohli konečně vyjet do země, která byla naší cílovou destinací.

Plavba probíhala bez po-

o velkém komfortu nebo možnosti pohodlného spánku se mluvit nedá. Zato se ale dá vyprávět o zážitcích jak z cesty, tak z míst, která jsem s dalšími účastníky cesty navštívila.

Cestu jsme si zpříjemňovali zpěvem a vtipy. I když cílem naší cesty byla Anglie, konkrétně město na severu jménem York, zastavili jsme se také v Belgii, kde jsme si prošli

tíží, my se mohli procházet po palubě a pozorovat moře. Když jsme konečně dorazili na pevninu, vydali jsme se do univerzitního města Cambridge. Během výletů jsme dostali na určitou dobu rozchod, takže zábavu si určoval každý sám. Někdo ochutnával místní jídlo, jiný nakupoval oblečení nebo chodil po památkách. Prostě pro všechny se našlo něco, co

Atomium a pak jsme zamířili do Brugg, kde jsme se projeli na loďkách a prošli si město.

Další zastávkou byl francouzský přístav Calle, kde jsme přisedali na trajekt do Anglie. Našemu odjezdu sice předcházely drobné problémy, ale i přes to všechno jsme se na trajekt po několika hodinách

je baví.

Večer jsme dorazili k rodinám, u kterých jsme následující týden přebývali. Osobně jsem byla v rodině, která měla své 4 děti, a ještě si vzali 5 studentek. Ale i přes to o nás bylo dobře postaráno, uvařili nám pár tradičních jídel a po večerech jsme si s nimi povídali.

Nevím, jestli jsem dobře používala časy, dosazovala správné tvary sloves a podobně. Ale vím, že jsem se domluvila bez problémů, ale kde to nešlo, pomohla jsem si, jak se říká „rukama nohama“. Rozhodně jsem se díky tomu zlepšila v komunikaci, obohatila si slovní zásobu a zase o kousek překonala strach z mluvení cizím jazykem.

Celý týden byl tak nabitý, že bych ho tu popisovala ještě dlouho, proto bych ráda vy-

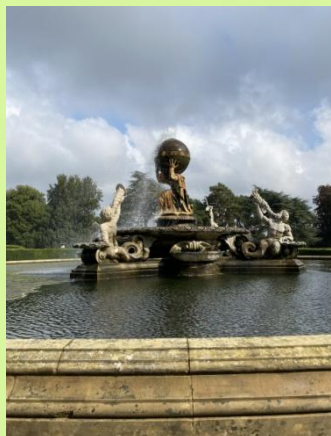

vala zlá čarodějnice a ve stánku se suvenýry jsme si tak mohli

píchl pár nejlepších momentů. V Yorku jsme zažili prohlídku vikingského centra, kde si někteří z nás nechali vyrazit pamětní mince. Ve Knaresboroughu jsme si prošli jeskyni, kterou podle pověstí obý-

koupit třeba vodu, která mění lidi v kámen. Kdo má rád literaturu, ten si užil Haworth s prohlídkou domu, kde žily sestry Brontëovy, nebo města Whitby, které je známé z románu Drákula. Milovníci zámků si našli své při návštěvě Castle Howard, který se pyšní titulem jednoho z nejhezčích zámků Anglie. A ti, co rádi přírodu, se zhlédli v přírodní rezervaci Flambrough Head, kde se nacházejí bílé útesy. Účastníci, které krajina nezaujala, se mohli jít smočít do vody, pokud na to ve většině počasí našli odvahu (kteřou přece jen pár lidí našlo).

Celý výlet bych označila jako úspěšný, toho, že jsem jela, nelituju a klidně bych jela znovu. Na konec bych ráda poděkovala paním učitelkám Rucké a Fellerové, které výlet zařídily a byly s námi po celou dobu jako pedagogický dozor.

Lucie Bjolková, 3. B

Je 1. září, kufry jsou uloženy, autobus se zavírá, poslední zamávání rodičům a je to tady, vyrážíme vstříc dobrodružství! Pocit netrpělivého očeká-

Atomium v Bruselu. První fotky, zajímavosti o stavbě, o Expu 58 a zlatý hřeb – hudební a světelná show.

Následují Bruggy – obdivujeme gotické kostely, věže a budovy. Vše umocňuje pohled na středověké měšťanské domy podél kanálu, kterým plujeme. Nevíme, co vyfotit

dřív! Rozchod. Žízeň, místní speciality a suvenýry prolamují bariéru. Není možná, ono to anglicky jde!

Už se těšíme na druhou

vání a radosti se lehce mísí s nervozitou – budou mé znalosti angličtiny stačit? V pohledech kolem sebe vnímám vzájemnou podporu a ujištění, že vše dobře dopadne.

Zatím tedy vše vychází – řidiči jsou pohodáři, průvodkyně nemůže být lepší a druhá polovina zájezdu je kompatibilní s naší skupinou.

stranu kanálu La Manche, ale netušíme, co nás čeká, než se tam dostaneme. Celní formality, bezpečnostní pravidla a porucha trajektu nás zdrží celé dopoledne.

Konečně Cambridge! Okamžitě nás pohlcuje jeho elektrizující atmosféra. Katedrála King's College, gotické budovy univerzity všude okolo,

studenti v ulicích, na trávníku, zápasící s bidly na lodičkách, krásné počasí, pohoda. Někteří účastníci zájezdu mají jasno:

„Zde budu pokračovat po maturitě!“

Je to tady! Pár pokynů od vedoucí zájezdu, podpůrný štulec od kamarádů a už si hostitelské rodiny odvádějí malé rozklepané skupinky k sobě domů. „Maminkoo, pomóóc!“ Zato ráno, to už jsou jiní mazáci. Přežili všichni a překotně si sdělují, co všechno ve svých prozatímních domovech prožili.

Zbytek zájezdu mi plyne před očima jako ve zrychleném filmu: krásná přístavní a lázeňská městečka, zříceniny hradů,

si majestátnosti zdejší katedrály, obdivujeme historické pididomečky v centru, navštívíme poslední muzeum a ne-

chce, nechce se nám odjíždět.

Nedá se nic dělat. Honem ještě jednou na trajekt, potom naskládat všechny účastníky

ruiny slavných opatství, úžasné pláže, dechberoucí útesy a mile nafialovělých vřesovišť, dále prohlídka zámku Castle Howard, zastávka Bradavického expresu v Goathlandu či vycházka k jeskyni čarodějnice

zájezdu, včetně těch, kteří spali zalezli v dětském hradě na palubě a prozradily je pouze odložené boty, zpět do autobusu a najednou se všichni strašně těší domů. A tak je to správné.

Mother Shipton. A také krámky se sladkostmi a spousta, spousta selfček.

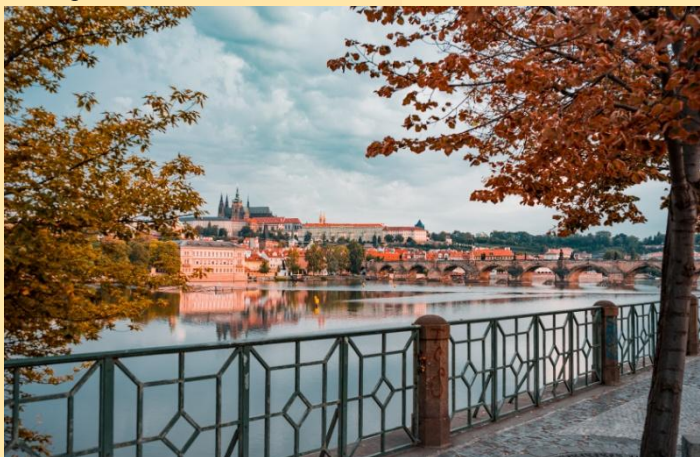
Poslední den trávíme v historickém Yorku, užíváme

Závěrem chci účastníky moc pochválit za atmosféru, kterou vytvořili. Byli radostní, veselí a přiměřeně rozpustili. Statečně se poprali se svými obavami z angličtiny. Dokázali překonat únavu z náročných přesunů z místa na místo. Byli na 100, no na 99% dochvilní. A dokonce byli pochváleni za vzorné chování zaměstnanci v muzeu Jorvik Viking Centre. Takové studenty je radost doprovázet, no ne? Už se těším na příště!

Jana Fellerová

TŘÍDNÍ DOBRODRUŽSTVÍ V PRAZE

Pro někoho začala cesta do Prahy už v Goralii, někteří se přidali až v Ostravě. Byla to cesta plná smíchu, konverzace

a zábavy.

Když jsme dojeli, ubytovali jsme se a vyrazili do všech zákoutí Prahy. Prošli jsme jak památky, významná místa, tak i obchodní centra. Přece jenom většina třídy jsou ženy. Na obědy jsme chodili do Havelské Koruny na pravé české jídlo.

„Dal jsem na Tebe, doufám, že to vepře knedlo zelo bude dobré,“ prohlásil pan učitel Gibala. Po jídle uznal, že to stálo za to. Po každém obědě nesměla chybět ani odpolední kávačka. Tu jsme si dali v tradiční cukrárně Myšák.

Jak už to tak bývá, mladí a neúnavní lidé chtějí zažít nějaké dobrodružství. A kde jinde ho zažít než v Praze. A tak jsme se naši paní třídní učitelky a pana učitele odvážně zeptali: „Nemohli bychom dnes večer vyrazit za zábavou, posedět, něco dobrého si dát?“ Nevypadali moc nadšeně, ale protože máme dobré vztahy a vzájemnou důvěru, pustili nás.

A tak nás čekal poslední den. Někteří z nás už opravdu nemohli. Pro někoho ujít denně třicet tisíc kroků byla opravdu výzva. Pan učitel Gibala je o-

pravdu výborný průvodce, a tak chtěl z každého dne vytěžit co nejvíce. Byli jsme všichni nabití informacemi.

Myslím, že za ten čas v Praze jsme upevnili vztahy jak mezi spolužáky, tak i s učiteli. Mohli jsme je poznat více než ze školních lavic a řekla

bych, že mnohé konverzace byly až přátelské.

A tak jsme náš výlet zase ukončili cestou Regiojetem a doteď na to vzpomínáme s úsměvem.

Klára Sikorová, 4. B

EXKURZE DO VÍDNĚ

Žáci 3. a 4. ročníku naší školy vyrazili dne 3. listopadu

na jeden den do Vídně, hlavního města Rakouska.

Nejprve navštívili muzeum královny Alžběty, přezdívané Sisi, v Hofburgu. Zde se dozvěděli plno zajímavých skutečností, jako např. že se Sisi příliš starala o své vlasy –

až 8 hodin denně si je nechávala česat!

Poté se všichni přesunuli

ke gotickému chrámu sv. Štěpána, který se nachází přibližně 10 minut pěší chůze od Hofburgu. Pak se rozdělili žáci na dvě skupiny – někteří už měli volno na individuální prohlídku města, ale kdo chtěl, mohl ještě jít s paní učitelkou a panem ředitelem do Přírodovědeckého muzea na Terezienplatz (náměstí Marie Terezie) a do obrazárny Umělecko-historického muzea. Pak už i tato skupinka dostala rozchod.

Na konci doby rozchodu se všichni žáci vrátili k autobusu, který je sem dovezl. Všichni byli nadšení a spojení. Mnozí by rádi navštívili Vídeň znovu.

Karolína Poláchová, 3. C

HALLOWEENSKÝ DEN NA OLEŠNÉ

Dne 31. října se žáci 2. C začali v ranních hodinách za-

čali přesouvat na přehradu Olešnou. Tato cesta se uskutecnila v halloweenském stylu, kdy se studenti převlékli do různých kostýmů a cestou k přehradě, která jim trvala přibližně hodinu a půl, si to skvěle užívali.

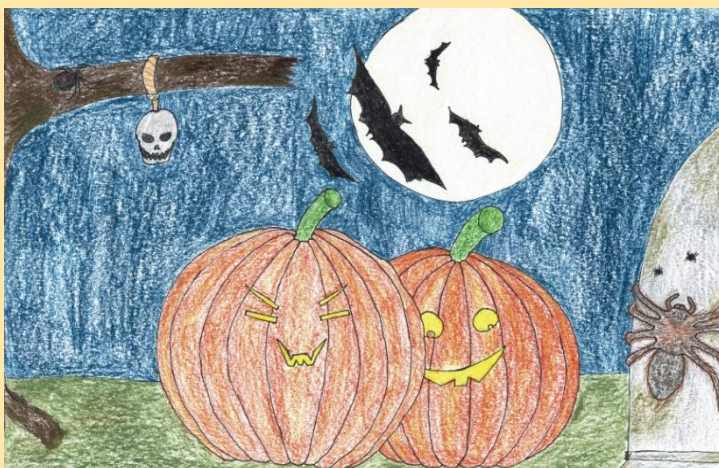
Když dorazili na určené místo, posedali si venku kolem stolu na lavičky a tam jim začal jejich program s angličtinou, který si pro ně připravila jejich třídní paní učitelka.

První úkol, který byl pro ně připraven, byl takový, že si žáci přečetli krátký článek v angličtině a potom odpovídali na otázky. Po nějaké době se přesunuli dovnitř hospůdky, kde pokračovali v úkolu. Rozdělili se do 5 skupinek a společně vypracovávali pracovní listy, které se týkaly již zmíněných článků, jež si měli přečíst. Když měly skupinky hotovo, tak si to všichni zkontrolovali a díky tomu se dozvěděli i nějaké nové informace.

Poté na žáky čekal oběd, který měli zajištěný. Někteří si dali celé menu a někdo třeba jenom polévku. Po obědě se žáci zašli projít kolem přehrady, kde si udělali třídní fotku.

Nakonec se potom všichni žáci rozešli domů a jejich halloweenský den s angličtinou skončil.

Tereza Kluzová, 2. C

Pavína Bordovská, 1. C

AZYLOVÝ DŮM SÁRA

V říjnu se žáci třídy 2. C zúčastnili prohlídky azylového domu SÁRA pro matky s dětmi.

V něm třídu přivítala paní ředitelka toho domu. Provedla žáky celým domem, vyprávěla jim různé příběhy, které se obyvatelům domu staly, a vzala žáky také do noclehárny pro ženy, která je součástí azylového domu. Třída měla také možnost nahlédnout do některých pokojů, které tento azylový dům nabízí. Podívali se nejen do prázdných pokojů, ale také do pokojů, ve kterých již bydlely matky s dětmi.

Třída kladla i vlastní otázky ohledně vedení domu a pravidel. Byla to velmi zajímavá a poučná zkušenost. Někteří si zde prohlédli své možné budoucí pracoviště.

Mně se tato prohlídka velmi líbila, ale zase na druhou stranu bylo tak trochu smutné, že někteří lidé takhle žijí. Myslím, že nám všem tato prohlídka dala hodně znalostí a vědomostí.

Ellen Ženčuchová, 2. C

BANGER Recenze filmu

Dne 16. listopadu se žáci naší školy zúčastnili promítání filmu Banger.

Tento film je hlavně určen mladistvým, jelikož současná doba je plná drog, násilí apod.

Film je o mladém Alexovi, který se chce stát rapperem a chce společně se Sergeiim Barracudou nazpívat písničku. Jenže Alex je známý prodejce drog, a když potřebuje sehnat peníze na společnou písničku se Sergeiim, nařeže drogy

a prodá je. Což byl špatný nápad, jelikož 2 lidé díky tomu zemřeli.

Tento film je hodně poučný, vidíme v něm ukázkou, jak zrovna teď vypadá náš svět a že do světa plného drog a násilí upadají už velmi mladí lidé. Proto si musíme dávat pozor. Vždycky! Doufejme, že mladí lidé vědí, co je pro ně správné.

Michaela Kellnerová, 2. C

Banger je film pro starší žáky, a to z důvodu vulgárního jazyka v něm používaného a kvůli některým pro mladší nevhodným scénám. Film má varovat mladistvé před nebezpečnými látkami, jako jsou drogy, cigarety a další škodlivé látky, které jsou populární mezi mladými lidmi.

Právě film Banger má být odstrašujícím příkladem pro mladé a poukázat na to, co drogy a závislost na nich dokáží s člověkem udělat a až kam jej mohou dovést.

Žáky film zaujal, neboť si o něm ještě po skončení filmu dlouze povídali. Doufáme, že některé přivedl k zamyšlení nad jejich činy. Recenze na film ze strany žáků jsou většinou pozitivní, ale najdou se i negativní, zejména kvůli nevhodným scénám či hrubým výrazům.

Film je doporučen pro dospělejší publikum a vede k ponaučení i zamyšlení.

Anna Štětínová, 2. C

PÍSEMNÁ PRÁCE Z MATEMATIKY

Skřípot dveří, který označuje příchod vyučujícího do třídy, prořízne ticho a napětí v kolektivu. Nervozita visící ve vzduchu je tak hustá, až by se dala krájet. Nikdo se neodváží

ze sebe vydat ani hlásku a všichni jen čekají, až jim na studeném povrchu lavice přistane zadání ohlášeného testu z matematiky.

Písemná práce je rozdělena na dvě skupiny A a B. Sjedou papír pohledem a zjišťují, že mi byla přidělena skupina B. Roztřesenou rukou se natahují

Anna Štětínová, 2. C

po propisce, se kterou jsem napsala již tolik testů, kolik je na noční obloze hvězd. Rozptýluje mě bubnování deště za okny, jak kapky vody tvrdě dopadají na parapet. Třídou se rozléhá zvuk škrábání propisek. Jenom já na papír nemám co napsat, protože si s žádnou úlohou nevím rady. Po těle mi stéká pot tak ledový, jako by mě někdo strčil do mrazáku.

Cvakání propisek je jasným signálem, že čas předvést své matematické schopnosti vypršel. Učitel sbírá naše papíry a jako vždy ve třídě propuká diskuze o výsledcích, která je mi krajně nepříjemná, protože se do ní nemám s čím zapojit.

Magdléna Kudrnová, 2. A

PÍSEMNÁ PRÁCE Z CHEMIE

Přišla jsem do školy udýchaná a lapající po dechu, jako bych právě běžela maraton. Nejraději bych se otočila a běžela zpátky do bezpečí a po-

hodlí domova. Ale nejde to, a k tomu musím vyjít dlouhé schody, které mě vždy stojí tolik námahy. Vejdou do třídy, oblečení se na mě nepříjemně lepí. Ve třídě to vře, už slyším hluk jako při útoku. „Píšeme test z chemie,“ vykřiknou na mně. Oblilo mě horko, srdce jsem ucítila bušit až v krku. To nemůže být pravda. Nemohla jsem polykat, mé kroky ztěžkly, jako bych měla na nohou závaží. Tak ráda bych školu opustila. Všechno mě zradilo, jako bych měla tělo zalité v betonu.

Když slyším onen zvuk zvonění, zatmí se mi před očima. Možná omdlím. Sluch mě nezradil. Na chodbě slyším rytmický klapot učitelčiných bot. Už ten pravidelný zvuk je předzvěstí dějů příštích. Učitelka rozdává písemky tak rychle, jak rychle vane prudký vítr letní bouřky. Pět minut? To nemůže myslet vážně. Zatajil se mi dech, srdce začalo tlouct rychleji než obvykle a hlavou mi proběhlo: Tohle je můj konec. Čas nemilosrdně ubíhal jako voda v rozvodněné řece. Můj papír byl stále bílý a prázdný stejně jako moje hlava.

A pak už jen poslední trhaný pohyb ručičky na hodinách – jako před rozsudkem smrti. Třídou se ozve osudové slovo: „Odevzdat.“ Já píšu, hlava se umoudřila, tužka běhá po papíru a tvoří další slova. Papír se plní. Zbytek hodiny proběhne jako v oparu. Myšlenky mi stále utíkají zpět k písemce. Co jsem mohla napsat jinak? Nebo co by se stalo, kdybych spala o těch osudových pět minut déle? Vyhnula bych se písemce, má nevědomost věcí příštích by udělala den hezčí. Teď už zbývá pouze čekat na ortel hodnocení.

Žákyně 2.A